

ASTRID LINDGREN OVÁ

*Karlsson zo strechy
opät' lieta*

*Karlsson zo strechy
opät lieta*

Astrid Lindgrenová

*Karlsson zo strechy
opät' lieta*

slovar

Copyright © Saltkråkan AB / Astrid Lindgren 1962
Illustration © Ilon Wikland
Translation © Jozef Zelizňák 2009
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2009

Všetky zahraničné práva vlastní Saltkråkan AB, SE-181 10 Lidingö, Sweden;
e-mail nils.nyman@saltkrakan.se
Ďalšie informácie o knihách Astrid Lindgrenovej nájdete na www.astridlindgren.net

ISBN 978-80-8085-863-6

OBSAH

Karlsson zo strechy opäť lieta	7
Doma u Karlssona	32
Karlsson tirituje capka	45
Karlsson pozýva na oslavu	62
Karlsson a televízna škatuľa	81
Karlssonov telefón	99
Strašidielko z našej štvrte	113
Karlsson nie je strašidlo, ale len Karlsson	127
Milostivá pani zostáva s pozdravom	146
Pekný, múdry a tak akurát tučný... ..	162

Karlsson zo strechy opäť lieta

Naša planéta je veľmi veľká a nájdeš na nej mnoho rôznych domov. Sú veľké a malé, pekné a škarredé, staré aj nové. A potom je tu ešte malý, maličký dom Karlssona zo strechy. Podľa Karlssona je to najlepší dom na svete a najlepšiemu Karlssonovi na svete náramne pristane. A Braček by mu dal určite za pravdu.

Braček býva s mamou a tatom, Bossem a Betou v celkom obyčajnom dome na celkom obyčajnej ulici v Štokholme, no hore, na streche tohto domu za komínom, stojí malý Karlssonov domček s nápisom:

KARLSSON ZO STRECHY

Najlepší Karlsson na svete

Možno sa vám zdá zvláštne, že niekto býva na streche, no Braček by povedal:

„Čo je na tom zvláštne? Nech si každý býva tam, kde chce.“

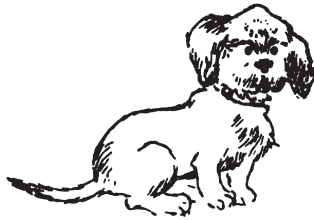
To isté si myslia aj mama s tatom. Bračekovi spočiatku neverili, že Karlsson existuje. Neverili mu ani Bosse s Betou. Nijako im nešlo do hlavy, že na streche ich domu býva nejaký malý, tučný páňko s vrtuľkou na chrbte, ktorý vie navyše aj lietať.

„Braček, ty nás klameš,“ tvrdili obaja súrodenci. „Karlsson je len výmysel.“

Braček sa Karlssona pre istotu aj opýtal, či nie je iba výmysel, no Karlsson vtedy len namrzene vyšpúlil spodnú peru:

„Oni dvaja sú výmysel.“

Rodičia aj tak nepochybovali o tom, že Braček si Karlssona vysníval, ako to deti zvyknú, keď im chýbajú kamaráti.

„Chudák Braček,“ smutne kývala hlavou mama. „Bosse a Beta sú od neho oveľa starší. Nemá sa s kým hrať. Preto sníva o svojom Karlssonovi.“

„Mali by sme mu kúpiť psa,“ súhlasil tato. „Veď nás už toľko prosil. So psom na Karlssona ľahšie zabudne.“

A tak Braček dostal psíka Bimba. Na ôsme narodeniny mu darovali vlastného živého psa.

No v ten istý deň mama, tato, Bosse aj Beta konečne spoznali Karlssona. Namôjveru, videli ho na vlastné oči. Stalo sa to takto:

Braček oslavoval narodeniny vo svojej izbe. Pozval si spolužiakov Kristera s Gunillou. Keď mama, tato, Bosse aj Beta počuli, ako sa v izbe smejú, mama navrhla:

„Podme sa pozrieť, ako sa naše zlaté deti hrajú!“

„Podme,“ súhlasil tato.

A viete, čo uvideli, keď otvorili dvere? Za stolom sedel malý tučný páňko, celý zababraný od šľahačkovej torty. Spokojne ich pozdravil s plnými ústami:

„Hopsa hejsa, volám sa Karlsson zo strechy. Myslím, že ste ešte nemali tú česť sa so mnou zoznámiť.“

Vtedy mama takmer odpadla. A tato bol zrazu celý bez seba:

„Toto nikomu nehovorte,“ zašepkal. „Nikomu na svete o tom nehovorte.“

„Prečo?“ čudovala sa Beta.

Tato pokračoval:

„Len si predstav, čo za život nás čaká, ak sa ľudia dozvedia o Karlssonovi. Určite príde aj televízia. V byte budeme prekračovať televízne kábly, tlačíť sa s kameramanmi, každú polhodinu sa tu zjaví nejaký fotograf, aby Bračeka s Karlssonom zvečnil. Chudák Braček, stal by sa Chlapcom, ktorý našiel Karlssona zo strechy... Naša rodina by už nikdy nemala pokojnú chvíľku.“

To mama, Bosse aj Beta chápali. Preto si spoločne sľúbili, že o Karlssonovi nebudú nikomu rozprávať.

Už na druhý deň mal však Braček odísť na celé leto k babke. Veľmi sa na to tešil, no robil si starosti o Karlssona. Čo si bez neho Karlsson taký dlhý čas počne? Čo ak navždy zmizne?

„Môj najlepší Karlsson, môžem sa spoľahnúť, že aj keď sa vrátim od babky, budeš bývať tu na streche?“ uisťoval sa Braček.

„Ťažko povedať,“ zavrtel hlavou Karlsson. „Aj ja totiž idem za svojou babkou. Je oveľa babkovitejšia ako tvoja, a ja som jej najlepšie vnúča na

svete. Preto ťažko povedať... Čudoval by si sa, keby najlepšiemu vnúčaťu na svete nedovolila odísť?“

„Kde býva tvoja babka?“ vyzvedal Braček.

„V dome,“ pokýval hlavou Karlsson. „Naozaj si si myslel, že sa túla a nemá kde bývať?“

Viac sa Braček nedozvedel. Na druhý deň odcestoval k babke. Na dedine mu bolo veselo. Celé dni sa hral a na Karlssona nemyslel. Keď sa však priblížil koniec prázdnin a Braček sa vrátil do Štokholmu, hneď vo dverách vyzvedal:

„Mama, videla si Karlssona, kým som tu nebol?“

Mama zavrtela hlavou.

„Veru nie, Braček. Asi sa odsťahoval.“

„To nehovor,“ zamračil sa Braček. „Ja chcem, aby býval u nás na streche. Nech sa ihneď vráti!“

„Ale veď máš Bimba,“ utešovala ho mama. Za Karlssonom jej, veru, nebolo ľúto.

Braček pohladkal svojho psíka.

„Veď dobre. Bimbo je milý. No nemá vrtuľu a nevie lietať. S Karlssonom sa lepšie hrá.“

Braček vbehol do svojej detskej izby a otvoril okno.

„Karlsson, si tam?“ zakričal z plného hrdla. No na odpoveď čakal márne. Na druhý deň sa začí-

nala škola. Braček bol už druhák. Vždy keď si popoludní pri okne písal domáce úlohy, otváral ho dokorán, aby počul vrčanie Karlssonovho motorčeka, no okrem áut z ulice a občas lietadla z oblohy nezachytil nijaký zvuk.

„Asi sa predsa len odsťahoval,“ smutne zašepkal. „A už sa nevráti.“

Keď si večer líhal, myslel na Karlssona, neraz si za ním pod perinou aj poplakal. Dni školského roka bežali, úloh pribúdalo, no Karlssona nebolo.

Raz popoludní sedel Braček za stolom a zakladal si nové známky do albumu. Už bol takmer hotový a zostávala mu len posledná, najkrajšia, ktorú si nechal na koniec. Bola na nej Červená čiapočka a vlk. Vyložil ju na stôl a obdivoval.

V tej chvíli za oknom začul vrčanie. Znelo ako... áno, naozaj, naozaj znelo ako Karlsson! A aj to bol Karlsson! Cez okno si to namieril rovno do izby a zvolal:

„Hopsa hejsa, Braček!“

„Hopsa hejsa, Karlsson,“ zaradoval sa Braček. Vyskočil od stola a natešene hľadel na Karlssona, ktorý niekoľkokrát obletel lampu a pristál pred Bračekom. Len čo Karlsson otočil gombík na brušku a vypol motor, Braček k nemu priskočil, aby

ho objal. Karlsson ho však svojou buclatou rúčkou odstrčil:

„Pokoj, len pokoj! Nenájde sa tu niečo pod zub? Nejaké fašíročky? Alebo kúsok šľahačkovej torty?“

Braček zavrtel hlavou.

„Dnes mama nerobila fašírky. A tortu mi pečie len na narodeniny.“

Karlsson sa zamračil:

„Čo to máš za rodinu, ha? Len na narodeniny... a keď príde starý dobrý kamarát, s ktorým si sa mesiace nevidel? Človek by čakal, že sa tvoja mama rozhýbe.“

„Ale veď som nevedel...“ zosmutnel Braček.

„Vraj nevedel,“ zopakoval Karlsson. „Mohli ste dúfať! Mohli ste veriť, že sa jedného dňa vrátim. To malo tvojej mame stačiť na to, aby jednou rukou miesila fašírky a druhou šľahala šľahačku na tortu.“

„Na obed sme mali klobásky,“ zahanbil sa Braček. „Možno by si...“

„Máme jesť klobásky, keď prišiel starý dobrý kamarát, s ktorým si sa mesiace nevidel?“

Karlsson nespokojne zavrtel hlavou.

„Nuž, ak človek chce chodiť do tohto domu, musí sa uspokojiť aj s málom... sem s klobáskami!“

Braček ozlomkrky bežal do kuchyne. Mama odišla k lekárovi, a tak sa jej nemohol spýtať, či smie. Bol si však istý, že Karlssona zo strechy by na klobásky pozvala aj ona. Na tanieri našiel päť kúskov, ktoré im zvýšili z obeda. Keď sa s nimi vrátil do izby,

Karlsson sa na ne vrhol ako sup. Rýchlo si ich všetky vložil do úst a zatváril sa náramne spokojne.

„Nuž teda,“ prežúval. „Na to, že sú to obyčajné klo-básky, nechutia až tak zle. Nevyrovnejú sa síce fašíroč-kám, no od obyčajných ľudí nemôžem žiadať viac.“

Braček pochopil, že tým obyčajným človekom myslí jeho, a rýchlo začal hovoriť o niečom inom.

„Mal si sa dobre u babky?“

„Mal som sa tak dobre, že sa o tom ani nedá ho-voriť,“ odvetil Karlsson. „A preto o tom ani ne-
chcem hovoriť.“ A prežúval spokojne ďalej.

„Aj ja som sa mal dobre,“ pochválil sa Braček. A začal Karlssonovi rozprávať o všetkých svojich zážitkoch z leta.

„Moja babka je veľmi dobrá,“ usmieval sa. „Ani si nevieš predstaviť, ako sa potešila, keď som prišiel. Z celej sily ma vyobjímala.“

„Prečo?“ začudoval sa Karlsson.

„Veď predsa preto, že ma má rada,“ vysvetlil mu Braček. Vtedy sa Karlsson zamyslel.

„A ty si asi myslíš, že mňa moja babka rada nemá, však? Asi neveríš, že ku mne priskočila a vyobjímala ma tak, až som očervenel v tvári, lebo ma má veľmi rada, však? No ja ti poviem, moja babka má také mocné objatie, že keby stisla len o máličko silnejšie, už by som tu nesedel a bolo by po mne.“

„Naozaj?“ čudoval sa Braček. „To musí byť potom silná babka.“

Jeho babka ho tak silno neobjímala, no aj tak ho mala rada a vždy bola k nemu dobrá. Rýchlo sa to ponáhľal Karlssonovi vysvetliť.

„Iba niekedy priveľmi nalieha,“ pokračoval Braček, keď sa na chvíľu zamyslel. „Napríklad aby som si vymenil ponožky, alebo aby som sa nebil s Lassem Janssonom.“

Karlsson odstrčil prázdny tanierik.

„A ty si asi myslíš, že moja babka tak nenalieha, čo? Určite by si neuveril, že si pokojne nastaví budík a vyskočí z postele o piatej ráno, len aby stihla rýchlo naliehať, nech si vymením ponožky a nebijem sa s Lassem Janssonom!“

„Ty poznáš Lasseho Janssona?“ začudoval sa Braček.

„Chvalabohu, nie.“

„Tak prečo potom tvoja babka...“ začal Braček.

„Lebo je najnaliehavejšia babka na svete,“ vysvetlil mu Karlsson. „Teraz to už vari chápeš. Ty poznáš Lasseho Janssona a naozaj sa opovažuješ tvrdiť, že tvoja babka je najnaliehavejšia babka na svete? To je nič oproti mojej babke, ktorá celý deň nalieha, aby som sa nebil s Lassem Janssonom, hoci som toho chlapca nikdy nevidel a úprimne dúfam, že ani neuvidím!“

Braček sa zamyslel. Aj tak je to čudné... nemal rád, keď babka naliehala, a teraz má zrazu súťažič s Karlssonom o to, či babka nalieha viac.

„Len čo som mal trochu mokro v topánkach, hneď začala naliehať, aby som si vymenil ponožky,“ nesmelo začal Braček.

Karlsson prikývol.

„A ty si, pochopiteľne, myslíš, že moja babka nenaliehala, aby som si vymenil ponožky, však? Určite neuveríš, ale kráčala za mnou po dedine a len čo som vběhol do nejakej kaluže, už bola pri mne a naliehala: Ponožky, Karlsson môj, hneď si vymeň ponožky... to by si neveril, čo?“

Braček sa zahniezdil.

„Nuž, možné to je...“

Karlsson pristúpil k nemu celkom blízko a dal si ruky vbok.

„Neveríš! Ale teraz počúvaj, ako to bolo. Vbehol som do kaluže... vieš? A bolo mi tak veselo. A vtedy pribehla babka a kričala tak, že ju počula celá dedina: Ponožky, Karlsson môj, hneď si vymeň ponožky!“

„A ty si čo povedal?“ chcel vedieť Braček.

„Ani mi to nenapadne, povedal som, lebo som najneposlušnejší Karlsson na svete,“ ubezpečil ho Karlsson. „Rozbehol som sa, čo mi sily stačili, a vyliezol na strom, aby som mal pokoj.“

„Určite si ju tým dostal,“ usmial sa Braček.

„Vidieť, že moju babku nepoznáš,“ zavrtil hlavou Karlsson. „Vyliezla za mnou.“

„Na strom?“ prekvapil sa Braček.

Karlsson prikývol.